

Passat el temps i amb els nous avenços tecnològics va arribar a ser possible la RADIOFONIA, amb la qual ja es podia parlar directament amb l'interlocutor. Els equips es van millorar, fins i tot les potències van augmentar, la qual cosa suposava una més gran fiabilitat de l'enllaç. Altres bandes es van anar ocupant i experimentant, així com altres sistemes de transmissió; ja no tan sols es transmetia en codi MORSE i amb veu, sinó que també s'enviaven imatges, primerament fotografies fixes, amb l'SSTV, fins arribar a la televisió i textos escrits mitjançant les tècniques dels teletips, en el que s'anomena RTTY, és a dir, radioteletip.

L'era espacial també ha tocat de ple aquesta activitat. Gairebé vénen associades les dues des del començament de la primera. El primer satèl·lit artificial de la Terra va ser el conegut SPUTNIK soviètic que, a l'any 1957, es va fer famós pels seus BIP BIP, transmesos des de la seva emissora de bord. Tot el seguici de satèl·lits de comunicacions, meteorològics, naus espacials tripulades, viatges a la Lluna, estacions automàtiques als planetes, etc. fan un ús exhaustiu de les tècniques de ràdio. Molts dels enginyers empleats a la NASA eren i són actualment radioaficionats en actiu.

Una part dels radioaficionats es van interessar des del primer moment en aquesta nova frontera, dirigint les seves antenes cap amunt per a escoltar tot els que el arribava de dalt. Així es van poder començar a rebre les fotografies que enviaven els satèl·lits meteorològics amb equips de construcció casolana. Hi havia moltes orelles escoltant l'espai quan hi havia tripulacions per

allí dalt donant voltes.

Fins que va arribar el que era inevitable: un satèl·lit propi dels radioaficionats. Va ser l'ÒSCAR 1, que cap al 1960 va donar les seves primeres voltes per damunt dels nostres caps portant a sobre una balisa que també va ser escoltada per molts radioescoltes. A poc a poc es van anar millorant i fent més grans i més potents fins arribar a l'actualitat, en què es disposa d'una bona quantitat d'ells fent de repetidors de les estacions terrenes, rebent, amplificant i retornant a la Terra senyals de MORSE, veu, TV, dades, etc.

No s'han lliurat d'aquesta activitat els mateixos astronautes. Els de les primeres missions a la Lluna encara no, perquè prou feina tenien a tornar, però una gran quantitat d'astronautes que van estar a l'estació espacial MIR i, ara actualment, a l'estació espacial internacional ISS s'han emportat petits equips de ràdio amb els quals poden establir converses amb altres aficionats de la Terra i fins i tot amb els seus familiars. Estan programades, dins del programa SAREX, tot un seguit de comunicacions entre l'estació espacial i centres escolars de tot el món a fi de donar a conèixer als petits totes aquestes tecnologies, tant les referents a la ràdio com a les de l'espai.

L'arribada dels ordinadors ha fet molt per millorar la radioafició i INTERNET s'ha emportat molta gent que, inicialment, estava en el camp de la ràdio. Són fantàstiques les possibilitats d'aquest mitjà, però la ràdio, tal com es percebia des dels seus començaments, segueix tenint aquella atracció que fa que molta gent encara segueixi enganxada a ella. Hi ha molts factors en què es basa aquest atractiu. Fins ara els equips s'havien tornat gairebé tots de fabricació industrial, el muntatge propi havia pràcticament desaparegut, ja que cada vegada més es necessitava més instrumentació i eines per a fer-los funcionar, de tan complicats com s'havien tornat. Fa pocs anys, i procedent del món anglosaxó, s'ha tornat a revifar la vella afició al muntatge propi dels equips radiotransmissors.

(continuarà al proper número)

Lluís Terrés i Saltó
Enginyer tècnic de telecomunicacions

Congregació dels Dolors

Les congregacions dels Dolors debaten el seu futur a Bellpuig

El poble de Bellpuig va acollir el dia 24 de febrer de 2002 la trobada anual del Secretariat de les congregacions dels Dolors de tot Catalunya, amb una assistència de mig centenar de persones.

Actualment, a Catalunya hi ha un total de 18 congregacions, que funcionen regularment, tot i que perviuen diversos grups sense una organització i funcionament continu, que corresponen a antigues congregacions.

En la trobada de Bellpuig van participar, a més de la congregació amfitriona, les de Lleida, Alpicat, Manresa, Vic, Badalona i Amer, de Girona. A darrera hora van excusar la seva assistència, per coincidència amb altres actes, les congregacions de Balasú, Caldes de Montbui, Banyoles i Sitges. En les poblacions de la Seu d'Urgell, Sarral i Guàrdia de Noguera funcionen grups sense l'organització pròpia d'una congregació, però amb la mateixa finalitat. Actualment, les congregacions dels Dolors plantegen la necessitat d'una activitat constant al llarg de tot l'any i no circumscriure el treball durant la Quaresma o la Setmana Santa, com fan la majoria d'elles.

A Bellpuig el punt culminant de l'actuació de la Congregació és l'organització de la Festa dels Dolors, possiblement la festa més emblemàtica de la població, que se celebra el divendres anterior al Diumenge de Rams, on destaca la

Magna Processó Penitencial, en la qual participen centenars de persones i és presenciada per milers de visitants que es desplacen cada any de totes les comarques veïnes.

Les congregacions dels Dolors, que tenen com a patrona a santa Maria al Peu de la Creu, van ser creades per l'orde dels pares servites en el segle XVII i, des del convent de Barcelona, les van irradiar per tot Catalunya, i han arribat a tenir una gran implantació. Com a mostra figuren les capelles dels Dolors de Vic i Mataró, amb pintures de Viladomat.

L'orde dels servites va ser creada l'any 1233 per set mercaders venecians segons les regles de sant Agustí. L'objectiu és la santificació dels seus membres a través de la devoció a Maria, la meditació del seu dolor i passió. A Catalunya es van implantar en el segle XIII.

Els participants a la trobada de Bellpuig es van reunir en assemblea a la Sala de Cultura del Castell. Posteriorment, van participar en una missa, van visitar la capella dels Dolors de Bellpuig i van recórrer els punts de més interès de la població. La trobada d'aquest any va acabar amb un dinar de germanor.

Aquesta trobada és la sisena des que es va crear el Secretariat de les congregacions dels Dolors, amb l'objectiu de coordinar-se. Fins llavors no existia cap punt d'unió entre aquestes congregacions.

*Josep Bertran
La Mañana*

Taller de castellers a Alpicat

TALLER DELS CASTELLERS DE LLEIDA A ALPICAT

El novembre del 2001 i el febrer del 2002, els Castellers de Lleida vam venir a Alpicat a fer un

taller de castells. Concretament a la sala Unió.

Van acudir alguns nens i nenes encuriosits i alguns pares expectants. De joves en van aparèixer ben pocs.

Alguns dels nens van tenir l'ocasió de pujar a sobre d'un casteller o castellera de la nostra colla i alguns dels adults van tenir l'oportunitat d'entrar a la pinya. Molts d'ells això ho havien fet per primera vegada.

Els Castellers de Lleida vam decidir que ens havíem d'obrir a altres pobles propers a la ciutat de Lleida i així va ser com se'ns va ocórrer fer un taller a Alpicat.

Ens agradaria molt tenir molts alpicatins i alpicatines als Castellers de Lleida. De moment han estat i són castellers d'aquesta població: la Gèlia, que fou un dels *quints* que van carregar el primer *quatre de vuit* de la nostra història, i l'Arnau, que es debat entre les ganes de ser acotxador o bé graller.

Alguns us preguntareu que deu ser allò quasi màgic que fa que un grup de gent s'amunteguen perquè uns altres els pugin per sobre encara que faci calor?

Doncs això, la màgia de la col·lectivitat, el sentir-

se que es forma part d'un projecte comú en el qual es necessita el saber fer de tothom perquè arribi a la fita desitjada. És peculiar estar en una associació en la qual des dels més petits fins als més grans, tots tenen cabuda, tots fan castells a la seva manera: els petits fan l'aleta, els qui volen i poden pugen als castells, altres fem pinya, i els qui per l'edat o per la seva condició física no els permet fer alguna d'aquestes tasques, doncs ajuda a fer-ne d'altres de suport.

Ens agradaria invitar a tots els alpicatins i alpicatines perquè vinguin al nostre local a veure un assaig (els fem els dimarts de 20 a 22 h i els divendres des de les 22 fins a les 24 h, al costat de l'església de Sant Llorenç de Lleida). Si ho feu, segur que us trobareu com a casa. Us ensenyaran què és això dels castells, entrareu a les pinyes, i si veniu amb els xiquets i les xiquetes els podeu deixar al lloc on està la canalla

(són les nostres *vedets* i quasi tenen tots els privilegis) i que juguin amb els seus nous companys.

A mi m'agrada dir que una colla castellera és un bon lloc on educar els nostres fills. Enlloc com fent castells, els xiquets i les xiquetes aprecien la necessitat d'ajudar-se els uns als altres, es potencia la seguretat en les decisions que s'han de prendre, aprenen a conviure sense parar esment a les diferències socials i d'edat.

De vegades, quan invitem una família perquè vingui a la nostra colla, tot i que els faci molta il·lusió, sorgeix de seguida un *però*: és que són

uns horaris..., o bé, és que no som de Lleida... Nosaltres de seguida els diem: busca una activitat en què pugueu participar tota la família. Oi que no en trobes cap?, doncs prova de venir als castellers i veuràs que bé que t'ho passes amb els teus i amb les noves amistats que faràs. I no diguem ja de l'ambient que ofereix una colla castellera al jovent: els assajos, les actuacions i els actes socials són un gaudi sa per als nois i les noies de Ponent.

Us esperem el proper divendres al nostre local, i veniu tots els qui vulgueu.

Antoni Costes

Membre de l'equip de canalla dels Castellers de Lleida

